

MEES EN TIJD

EN DE SCHAATSWEDSTRIJD

Ina van der Beek

AVI E4

© 2021 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 3106 6
www.uitgeverijdenhertog.nl

Illustraties: Melanie Broekhoven

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het gaat vriezen!

‘Volgens mij kunnen we onze schaatsen opzoeken!’

‘Ik heb niet eens schaatsen,’ zegt Mees. ‘En er ligt helemaal geen ijs. Nou ja, een heel dun laagje.’

Papa knikt. ‘Dat klopt,’ zegt hij. ‘Maar de komende tijd gaat het flink vriezen volgens het weerbericht.’

‘Ik heb liever sneeuw. Veel leuker,’ zegt Eva. ‘En ik heb ook geen schaatsen meer, pap. Mijn oude schaatsen zijn natuurlijk veel te klein. Er is al een paar jaar geen ijs geweest.’

‘Dat is zo,’ knikt papa. ‘Maar we zullen ze eens opzoeken, misschien past Mees jouw oude schaatsen. En dan kunnen we voor jou een paar grotere kopen, Eva. Schaatsen is heerlijk!’

Mees trekt een raar gezicht. ‘Ik kan helemaal niet schaatsen,’ zegt hij.

‘Tuurlijk wel, je kunt toch ook skeeleren? Dan lukt schaatsen je ook heus wel.’

Papa vouwt de krant dicht en staat op. ‘Zullen we gelijk eens even zoeken boven? Dan pak ik die van mij ook meteen.’

‘Wat gaje zoeken?’ Mama is de kamer binnengekomen. ‘Schaatsen, want volgens het weerbericht gaat het flink vriezen,’ zegt papa.

‘Ik hoef helemaal niet...’ zegt Mees.

Maar papa is de kamer al uit. Mees hoort hem met grote sprongen de trap op gaan.

Mama lacht. 'Die vader van jullie is zelf gek op schaatsen. Eerst nog zien of het echt door zal vriezen. En denk erom, Mees, niet op het ijs voor wij zeggen dat het mag, hè?' Mama kijkt nu streng naar Mees.

'En dat geldt natuurlijk ook voor jou, Eef. Voorlopig is het overal nog heel onbetrouwbaar.'

'Onbetrouwbaar?' Mees kijkt naar mama. 'Wat is onbetrouwbaar nou weer?'

'Dat betekent dat je het ijs niet kunt vertrouwen. Je weet dan niet of het al sterk genoeg is om op te staan.'

'Hebbes!' Papa komt de kamer weer in. Hij draagt een doos, die hij op tafel zet.

'Kijk eens aan, de kunstschaatsen van mama, jaren niet gebruikt.' Papa pakt een paar schaatsen met witte schoenen uit de doos.

'Volgens mij pas jij die bijna, Eva. Mama heeft maar een klein voetje.'

Eva haalt haar neus op. 'Ze zijn zo ouderwets! Niemand heeft zulke kunstschaatsen.'

'We zullen wel eens kijken. Eerst maar zien of het ijs echt dik genoeg wordt.'

Mees zit op de grond, hij wurmt zijn voeten in de oude schaatsen van Eva.

'Ze passen wel,' zegt hij. 'Maar ik weet niet of ik het wel kan.'

Hij trekt de schaats weer van zijn voet.

'Trouwens,' zegt hij dan, 'ik heb helemaal geen tijd om te schaatsen. Morgen begint de kerstvakantie en

maandag ga ik bij Tijn logeren.'

'Oom Pieter is net zo gek op schaatsen als ik,' zegt papa. 'Dus ik zou die schaatsen maar meenemen. Maar mama heeft gelijk: eerst afwachten of het echt zo hard gaat vriezen als gezegd wordt.'

'En nu gaan we eten,' zegt mama. 'Spaghetti met gehaktballetjes.'

'Lekker,' zegt papa. 'En ijs toe?'

Mama kijkt verbaasd naar papa. 'IJs toe? Nee, waarom vraag je dat?'

'Het gaat vriezen, daar hoort toch ijs bij?' lacht papa.

'Droom maar lekker verder,' zegt mama. 'Je krijgt gewoon yoghurt!'

Naar Tijn

'Neem ze nu maar mee, Mees,' zegt mama. 'Als het zo door vriest, kunnen jullie morgen al schaatsen.'

'Misschien wil Tijn helemaal niet schaatsen.' Mees staat met zijn armen over elkaar naast zijn bed.

'Nou, dan gaan ze voor niks mee, dat is niet erg. Als jullie wel het ijs op gaan, heb je ze in elk geval bij je.' Mama heeft de oude schaatsen van Eva in haar handen. 'Pak je sporttas maar, dan doen we ze daarin.'

'Misschien heb ik toch niet zoveel zin om te logeren.' Mees staat nog steeds naast zijn bed.

Nu gaat mama op het bed zitten en trekt Mees naast zich.

'Kom nou eens hier,' zegt ze. 'Ben je zo bang dat dat schaatsen niet lukt?'

Mees haalt zijn schouders op. 'Ik weet niet,' zegt hij zachtjes.

'Maar je kunt toch ook goed skeeleren? Schaatsen is eigenlijk net zoiets. Je hebt de slag zo te pakken, let maar op,' zegt mama.

'Maar vast niet zo goed als Tijn,' mompelt Mees.

'Dat is niet erg, de één is goed in dit en de ander in dat. Iedereen is anders, maar dat geeft niets.'

'Misschien lacht Tijn me wel uit als ik het niet kan.' Mees z'n stem is nog zachter geworden.

‘Dat denk ik dus echt niet!’ zegt mama. ‘Weet je nog, Mees, toen Tijn vorig jaar hier logeerde en jullie gingen dammen?’

Mees knikt. ‘Ja, Tijn verloor steeds van me en dat vond hij niet leuk.’

‘Precies!’ knikt mama. ‘En ging jij hem toen uitlachen?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zegt Mees verontwaardigd.

‘Ik zei dat hij in andere dingen weer beter is dan ik. Hardlopen en zo...’

Mama knikt, ze lacht een beetje en zegt: ‘Nu zeg je het zelf al, de één kan dit, de ander is goed in iets anders. Dus...?’

Nu moet Mees ook een beetje lachen. ‘Oké,’ zegt hij, ‘maar toch vind ik schaatsen niet leuk.’

‘Dat weet je pas als je het gedaan hebt,’ zegt mama. Ze staat op van het bed.

‘Pak maar snel je sporttas en doe die schaatsen erin. We gaan zo een boterham eten en daarna ga ik je naar Tijn brengen.’

Mama doet nog een extra sjaal en muts in de rugzak.

‘En vergeet je dikke handschoenen niet,’ zegt ze voor ze de slaapkamer van Mees uit loopt.

‘Ja, en een doos pleisters voor al die keren dat ik ga vallen op het ijs,’ mompelt Mees.

Maar daar moet hij zelf om lachen.

‘Ben je er klaar voor, Mees? Dan gaan we.’ Mama pakt de autosleutels.

Eva en Mees stappen in de auto en dan rijden ze weg. Onderweg zien ze hier en daar al mensen op het ijs.

'Kijk,' wijst mama, 'op sommige plekken wordt al geschaatst. Maar dit zijn natuurlijk kleine slootjes, daar is het ijs eerder dik genoeg dan op de grote plassen.'

Mees kijkt naar buiten. Het ziet er eigenlijk heel gemakkelijk uit. Hij maakt zich vast te veel zorgen.

'Ik heb toch wel zin om te schaatsen,' zegt hij.

'Goed zo, Mees! Je zult zien dat je het echt heerlijk vindt.' In de binnenspiegel van de auto knikt mama Mees toe.

'Maar beloof me dat jij en Tijn nergens op het ijs gaan waar geen andere mensen zijn.

En alleen gaan schaatsen als oom Pieter en tante Ellen hebben gezegd dat het veilig is. Beloofd?'

Mees knikt. 'Beloofd, mam!'

'Zo, we zijn er al.' Mama rijdt de straat in waar Tijn woont en stopt voor de deur.

Voor Mees uit de auto is, gaat de voordeur al open.

'Hé Mees! Heb je je schaatsen meegenomen?' roept Tijn.

Mees blijft even staan en zucht heel zachtjes.

Dan lacht hij en grijpt z'n sporttas.

'Hoi Tijn! Ja hoor, ik heb ze bij me.'

Een halfuurtje later zwaaien Mees en Tijn samen de auto na.

'Dag mama, dag Eva, tot over vijf dagen.'